

Moelv, 2017-09-15

**Ad høring av forslag til endringer i arbeidsmiljøforskriftene:
Innspill fra NUVF - Norske Undervannsfotografer**

Som representant for sammenslutningen NUVF - Norske Undervannsfotografer, ønsker jeg med dette å komme med et felles innspill og tilbakemelding på de nye, foreslåtte forskriftene. Vi leverer her en generell tilbakemelding med hovedtrekkene i våre synspunkter. Spesifikke detaljer for våre arbeidsmetoder vil vi heller komme tilbake til på høringen i oktober.

Abstrakt

NUVF støtter Arbeidstilsynets (AT) forslag om forbedret opplæring og øket sikkerhet, men etter vår oppfatning går både kravene til utdanning og innføring av mer omfattende dykkeprosedyrer altfor langt og de gir ingen mening for vår yrkesgruppe. Kravene er unødvendige og har liten eller ingen relevans for å redusere ulykkesfrekvensen innenfor vårt segment. Forslaget til nye prosedyrer vil i de aller fleste tilfeller være både til sterk hindring for oss i vårt arbeide og ikke minst i mange tilfeller være direkte livsfarlig for oss å benytte. Vi motsetter oss derfor den nye forskriften slik den nå er utformet.

Nåværende situasjon og evt. konsekvenser

Arbeidstilsynet ønsker å redusere antall ulykker innen arbeidsdykking. Dette er et forståelig tiltak som støttes av alle som dykker i næringsøyemed. For å adressere en rekke dødsfall de siste 5 - 10 år, spesielt innen skjellsanking og i oppdrettsanlegg, ønsker AT å gå helt bort fra bruk av SCUBA, både med og uten line/kommunikasjon. Isteden skal det innføres prosedyrer med overflateforsynt luft og utvidet mannskap. Undervannsfotografene arbeider i dag så å si utelukkende uten line/umbilical til overflaten, og i mange tilfeller uten vanlig, trådet kommunikasjon. Undervannsfotografene vil derfor i stor grad berøres av de nye kravene.

Våre dykkemetoder

Undervannsfotografer jobber nesten utelukkende med SCUBA. Unntaket er f.eks der man fotograferer i oppdrettsanlegg hvor man uansett blir pålagt å følge de lokale prosedyrer. Dette innebærer som regel SCUBA med line og kommunikasjon, men også i økende grad overflateforsynt. Enkelte jobber der man skal fotografere rundt fartøy, i havner og inne på verft o.l. vil medføre at man benytter overflateorientert utstyr og utvidet bemanning. Dette er, *i disse spesifikke tilfeller*, stort sett uproblematisk da infrastrukturen allerede er på plass og denne form for sikkerhetsregime er standard praksis på stedet. Men det er viktig å understreke at dette utgjør kun en brøkdel av de undervannsjobbene vi gjør. De aller, aller fleste fotograferingsoppdrag gjøres med SCUBA, enten med åpent luft/blandingsgass-system (OC) eller CCR rebreather. Sistnevnte er i sterkt økende grad det foretrukne utstyr for fotografer som vil komme nærmere liv i havet, dykke dypere og ikke minst lengre når de først er på plass.

Typiske situasjoner

Undervannsfotografer kan havne i svært varierende situasjoner når de skal filme f.eks dyreliv i havet. Forholdene kan variere underveis i dykket, og det vil ikke alltid være mulig å planlegge alle tiltak på forhånd da man stadig skifter posisjon under vann. Felles for eksemplene under er at ingen av disse situasjonene gjør det mulig å utføre oppdraget dersom man benytter line/umbilical:

- Følge dyreliv langs bunnen, rundt steiner/utspring, langs en vegg, inn i huler og grotter

- Følge en annen dykker (sportsdykker) som bruker SCUBA
- Svømme gjennom kløfter
- Svømme gjennom tareskog
- Observere dyr uten å forstyrre med bobler og støy (kun mulig med rebreather)
- Strømdykk
- Penetrering av vrak (kan kreve orienteringslinjer, men ikke mulig med line til overflaten)
- Svømme gjennom vrak eller formasjoner og ut på den andre siden
- Dykking i store bølger der båter ikke kan følge
- Dykking på grunnere vann med mye stein, skjær o.a. som stopper båter
- Dykking på korallrev
- Filming av store dyr i åpent vann (hval)
- Filme andre undervannsfarkoster (ubåt, ROV)
- Dykking med DPV (undervannsscooter)
- Dykking til større dyp (50+ meter), gjerne til 100 - 120 meters dyp

Line/umbilical vil i de fleste tilfeller meget raskt hekte seg fast, begrense rekkevidden og ødelegge forholdene under vann i tillegg til å til stadighet være synlig i bildet. Sårbar biologi eller skjøre arkeologiske gjenstander kan både forstyrres og skades som en følge av en line som henger seg opp. Selv en 100+ meter lang umbilical vil være ytterst begrensende på et strømdykk eller ved bruk av scooter. Svømming gjennom tareskog og kløfter vil ganske enkelt bli en umulighet. Dykket må avbrytes, man mister situasjonen og fotosubjektet og hele poenget med jobben forsvinner. Man klarer ikke gjennomføre oppdraget og hele grunnlaget for fotografens virksomhet blir borte. **Line/umbilical vil i mange tilfeller også føre til at farlige situasjoner oppstår, der dykkerens liv og helse er truet som en direkte følge av bruken av dette.**

Grenser flyttes

Den som har fulgt med på tv-kanaler og internett de siste 10 - 15 årene kan ikke ha unngått å legge merke til at grensene for hvor mennesker ferdes stadig dyttes i mer og mer ekstrem retning. Dette skyldes i stor grad en stadig søken etter spenning kombinert med et behov for å vise hva som er mulig. Jeg-kulturen bidrar også sterkt til et ønske om å ville dokumentere sine opplevelser og det å kunne være først til å utføre en eller annen bragd. Det tekniske utstyret blir stadig mer avansert og ikke minst rimeligere i innkjøp. Både selve sportsutstyret og filmkameraene holder nå et teknisk nivå som tidligere var forbeholdt kun de mest profesjonelle dykkere eller større firma å kunne anskaffe seg. Enhver vanlig lønsmottaker kan i dag ta seg råd til å investere i sportsdykkerutstyr som kan benyttes ned til 250 - 300 meter og samtidig dokumentere opplevelsen i kino-kvalitet. Risikoen kan selvsagt være høy, men utviklingen skjer i stor fart og kvaliteten på utstyret er etterhvert så god at bruken ikke lenger krever den samme spesialkompetanse som tidligere. Aktive systemer bidrar bl.a. til at sikkerheten er sterkt forbedret. Denne trenden reflekteres i den type tv-programmer og filmer som er etterspurt og blir laget for nasjonal og internasjonal distribusjon - man ønsker unike opptak fra steder få eller ingen har vært tidligere.

Utviklingen skaper dermed to sentrale dilemmaer for oss som jobber med undervannsfotografering:

- Vi må stadig prestere mer, under stadig mer utfordrende forhold
- En enormt tilfang av fritidsdykkere som filmer kan levere opptak av samme kvalitet som de profesjonelle, ofte under forhold som vi ikke har anledning til å oppsøke.

M.a.o. går utviklingen i retning av at amatørfotografer har mulighet for å ta en stadig større del av oppdragsmengden fra de profesjonelle hvis ikke vi profesjonelle er i forkant av utviklingen. Man kan like dette eller ikke, men det er en realitet. Realiteten er også at vi som profesjonelle er nødt til å bevege oss stadig lenger vekk fra tradisjonell arbeidsdykking og de sikkerhetskrav som foretrekkes der. Dette betyr ikke automatisk at sikkerheten blir dårligere ivaretatt, men at *det kreves andre former for sikkerhetstiltak*. Det er derfor meget viktig at regulerende myndigheter ikke kommer i utakt med den utviklingen som skjer. Dersom feil tiltak iverksettes, vil man kunne støte fra seg de man ønsker å hjelpe (les: "kontrollere"), med helt motsatt resultat av det man ønsket seg.

Utdanning

De fleste som har en vesentlig del av sin virksomhet knyttet til undervannsfotografering har i dag minimum sertifikat Klasse S. Dette fordi dette var et relativt enkelt sertifikat å anskaffe da mange allerede hadde

utdanning som CMAS*** eller PADI Divemaster, der en enkel søknad om konvertering og årlig helsesjekk var nok til å få sertifikatet. Diskusjonene har gått ut på at mange mente at dette ikke var tilstrekkelig for å kunne kalle seg yrkesdykker. Det kommer isåfall an på hvilket yrke man utfører under vann...

Dersom man kun fotograferer eller registrerer biologi, arkeologi og utfører annen lettere virksomhet under vann, er vår påstand at den utdanningen som CMAS, PADI o.a. tilbyr absolutt er tilstrekkelig. Dette fordi utdanningen fokuserer på å være en god SCUBA-dykker og ikke om man kan håndtere pressluftbor eller løfteballonger under vann. Således dekket Klasse S behovet. Imidlertid ser man at flere fotojobber innebærer at man må oppholde seg i miljøer med økt fare fra omkringliggende forhold som ikke er naturlige og dekket av SCUBA-opplæringen. Typisk er dette i miljøer som ved anleggsarbeide, oppdrettsanlegg, rundt fartøy og store, tunge gjenstander i bevegelse o.l. Her vil det være nødvendig å kunne håndtere situasjoner der man benytter dykkerutstyr med helmaske og umbilical, kommunikasjon, backup-systemer m.m. Dette krever en utdanning som tilsvarer Klasse A i Norge. I Storbritannia har man innført utdanningen HSE Scuba, et 4-ukers påbyggingskurs som tilsvarer en mellomting mellom Klasse A og Klasse R. Dette kurset er spesifikt rettet mot samme yrkesgrupper som Klasse S i sin tid var ment til å dekke, hhv. fotografer, biologer, arkeologer, politi o.a. som kun har behov for registrering og observering under vann - ikke gjøre løft av tunge gjenstander eller benytte motorisert utstyr. Ved nylig besøk til The Underwater Centre i Skottland der svært mange dykkere utdannes til HSE SCUBA, opplevde vi vantro og hoderysting da vi la fram den nye forskriften for dem. For britene er det helt uaktuelt å iverksette nye krav tilsvarende den norske forskriften.

Pr. idag finnes det i Norge intet alternativ til utdanning til annet enn Klasse 1 og Klasse R. Begge disse kursene er altfor omfattende til det behovet undervannsfotografene har, og det er derfor kun et par stykker i landet som har denne utdanningen og bruker den i fotograferingsøyemed (inkludert undertegnede). Som erstatning for Klasse S vil vi undervannsfotografer gjerne imøtese en utdanning som tilsvarer HSE Scuba også i Norge når Klasse S blir utfaset.

Våre sikkerhetsmetoder

Undervannsfotografer benytter de sikkerhetstiltak som passer best for de ulike jobbene. Dvs. at et sikkerhetstiltak som er fornuftig på én jobb, kan være direkte livsfarlig på en annen. Eksempelvis kan det være kjekt med line/umbilical når man ligger i lang tid på samme sted eller risikerer å bli sittende fast, eksempelvis i en laksemerd. På den annen side er det direkte ansvarsløst og ensbetydende med selvmord å dykke med line når man skal filme knølhval som beiter i en sildestim.

Den foretrukne metoden for å ivareta sikkerheten ved undervannsfotografering kan forenklet beskrives som *Pardykking med SCUBA*. Som påbygging benyttes bailout pustegass, trådløs kommunikasjon, visuell kommunikasjon, standbydykker på fartøy eller på land. Kjernen for sikkerhetsprinsippet vårt er at man alltid dykker i par.

Fordelen med å benytte pardykking er at meddykker alltid er i umiddelbar nærhet av fotografen. Dersom en situasjon skulle oppstå er meddykker i stand til å assistere på sekunder. Dette i motsetning til standbydykker på land eller i båt som vil bruke flere minutter på å nå fram, på et tidspunkt da det allerede kan være for sent for den forulykkede. En meddykker kan også sørge for at en faresituasjon ikke skjer i utgangspunktet ved at han/hun ser faremomenter før de oppstår. Dette kan ikke en standbydykker over vann, og dette kan heller ikke dykkeledelsen kun gjennom tilsyn via videokamera og talekommunikasjon. I mange tilfeller vil det kunne gå (for) lang tid fra dykkeledelsen oppdager en situasjon til redning iverksettes. I tillegg vil ikke alltid den forulykkede kunne reddes da den oppståtte situasjonen kan være for overveldende for standydykker. Statistikken viser gjentatte eksempler på dette, selv der man har fulgt gjeldende regelverk til punkt og prikke.

Isolert sett er det vår påstand at å alltid benytte pardykker under vann trumfer passiv overvåkning fra overflaten.

Dykking til større dyp

For undervannsfotografene er det en kjennsgjerning at dagens dybdebegrensning på 39 meter for SCUBA ikke tar hensyn til at dyreliv og svært mange severdigheter så som undervannsformasjoner og vrak befinner seg langt dypere enn dette. Følgelig har vår yrkesgruppe sjelden latt denne dybdebegrensningen være til noe hinder. Ligger vraket på 47 meter så ligger vraket på 47 meter, og da svømmer man ganske enkelt dit.

Den nye forskriften ønsker å sette begrensningen for SCUBA-dykking til den rett og slett komisk lave dybden *9 meter*. Videre vil det fortsatt ikke være mulig å dykke dypere enn til 50 meter med overflateforsynt luft som pustegass. Dekompresjon i vann vil ihht. regelverket ikke under noen omstendighet være tillatt med SCUBA (som jo i praksis er umulig å oppleve med maks 9 meters dybde). Skal man dykke dypere enn 50 meter vil blandingsgass/metningsdykking være neste skritt. Det sier seg selv at dette blir totalt uoverkommelig for enhver film- og tv-produksjon. Vi er tross alt ikke sponset av Statoil.

Det er også en kjennsgjerning at stadig flere sportsdykk foregår et godt stykke forbi 39 meter, der dekompresjon i vann er blitt ren rutine for et betydelig antall sportsdykkere. Med moderne rebreathere og dykkecomputere er dykk til 80 - 100 meter noe som foretas daglig landet rundt. Dykk som tidligere kom på førstesiden i lokalavisen, vekker knapt et skuldertrekk på Facebook i dag. Dykking til store dyp med påfølgende dekompresjon i vann er ikke lenger å regne som ekstrem sport. Dødsfall og DCS for denne type dykk forekommer unntaksvis, men i betydelig mindre grad enn hos vanlige, urutinerte sportsdykkere som i stor grad forulykker på grunt vann, som regel pga. underliggende forhold i helse, evner eller kunnskapsnivå. Rutinerte dykkere som dykker dypt og dekomprimerer i vann er kun i mindre grad utsatt for ulykker; profesjonaliteten og erfaringsnivået er meget høyt og i mange tilfeller betydelig større enn hos de som arbeider som f.eks anleggsdykkere hvor det kan være så som så med selv grunnleggende svømmeferdigheter. En erfaren sportsdykker som dykker dypt med blandingsgass og dekomprimerer i vann og som har planlagt dykkene ned til minste detalj, er i alle tilfeller svært opptatt av sitt dykkerutstyr og tar vare på sin egen sikkerhet - fordi ingen andre gjør det. Her har endel andre dykkere og dykkeledere mye å lære.

Som undervannsfotografer forventes det at vi følger utviklingen innen sportsdykking. Det vil si at man er nødt til å utdanne seg til og anskaffe rebreather dykkerutstyr for dykking på større dyp, med lengre tider og med mindre forstyrning av livet under vann. Med andre ord: *Forslaget til nye forskrifter og de begrensninger de vil innebære for undervannsfotografer er ikke forenlig med utviklingen innen dykking.*

Sikkerhetssituasjonen for undervannsfotografer

Hvor det ikke finnes eksempler på ulykker, kan statistikken heller ikke forbedres. ***Innen vår yrkesgruppe forekommer det i praksis ikke ulykker.*** Hvorvidt dette skyldes manglende registrering eller om ulykker innen sportsdykking med honorert fotografering er feilregistrert, kan man bare spekulere i. Faktum er uansett at til tross for "manglende" sikkerhetstiltak så skjer det ikke ulykker i vår yrkesgruppe. Forklaringen er som nevnt over at *vi benytter andre former for sikkerhetstiltak og ikke i samme grad er eksponert for farlige konstruksjoner under vann.* Hvordan de nye forskriftene skal forbedre enn ikke-eksisterende ulykkesstatistikk, er for oss noe vanskelig å forstå.

Ulykker skjer til tross for sikkerhetstiltak

Ser man på statistikken så har en vesentlig del av ulykkene innen yrkesdykking skjedd til tross for at man har fulgt prosedyrer med overflateforsynt luft, med standbydykker og beredskapstjenester i umiddelbar nærhet. Dette skyldes at en rekke dykk i anleggsvirksomhet foregår i svært utsatte miljøer med tunge gjenstander i bevegelse osv. Her vil ulykkestatistikken aldri bli lik null da de "naturlige" farene alltid vil være tilstede. Slike forhold har sjelden eller aldri relevans for undervannsfotografene, med unntak av de tilfeller der vi blir hyret inn til å filme på denne type anlegg og hvor vi allikevel følger de lokale sikkerhetstiltak.

Ulykker skjer pga. brudd på eksisterende sikkerhetstiltak

Flere av ulykkene skjer pga. s.k. "cowboy-virksomhet" der omtrent alle aktuelle sikkerhetsprosedyrer er brutt. Dette fordi enkelte mennesker velger å tenke profitt framfor dyre sikkerhetstiltak og heller vil utsette

sine arbeidere for fare for å minimere kostnader og dermed øke inntjening. Denne type dykkerulykker er ikke mulig å gardere seg mot da slike folk vil bryte regler uansett hvor strenge de er. Slik virksomhet kan kun sanksjoneres *ex post facto*, dvs. at tiltak og straff gjennomføres etter hendelsen. Dette er til liten hjelp for den forulykkede og hindrer heller ikke ulykker i andre deler av næringen hvis man ikke på forhånd vet hvordan ulykkene vil oppstå i den spesifikke dykkingen. Men å gå derfra til å male sikkerhetsforskrifter med bred pensel for å forhindre tenkte ulykker man ikke forstår den abstrakte og mulige årsaken til, kan vitne om en manglende innsikt i hvordan ulike former for dykking foregår. Videre ignorerer man det faktum at uansvarlige dykkeledere fortsatt vil eksistere selv om man har verdens strengeste forskrift.

Vikarierende motiver?

Den nye forskriften framstår etter vår mening som en lite gjennomtenkt metode for å forhåndssanksjonere store deler av en bransje i et forsøk på å forhindre enkelte, potensielle typer ulykker, selv der de ikke forekommer.

Vi stiller oss selv spørsmålet om det finnes underliggende motiver som ikke har med sikkerhet å gjøre, men kanskje at man er påvirket av aktører i bransjen som ønsker å innføre konkurransevridende tiltak? Det har kommet oss for øre at spesifikke dykker-entreprenører ønsker å "kvitte seg med" dykkere som ikke har Klasse 1 sertifikat og ikke benytter dyrt overflateforsynt utstyr. Angivelig på grunn av uregulert virksomhet innen skjellsanking og vedlikehold på oppdrettsanlegg, der det visserlig også har forekommet flest ulykker. Spørsmålet er om de nye sikkerhetstiltakene skal kunne ha spesifikke retningslinjer for spesifikke næringer uten å påvirke hele spekteret av yrkesdykkere, eller om de skal innføres som et generelt tiltak for å begrense en påstått uthuling av sikkerhetskravene gjennom innføringen av Klasse S. Det er neppe tvil om at endel sportsdykkere f.eks sanker og selger kamskjell på si, og det er heller ikke tvil om at SCUBA-dykking i laksemerder kan være farlig, men å trekke den konklusjon at alle yrkesdykk er så risikofylte at de heretter må utføres med overflateforsynt luft er i beste fall et tegn på at det svikter både faglig og tillitsmessig hos de som har utformet forskriften.

Da forhold som berører oppdrett, sanking o.a. ikke angår vår yrkesgruppe, skal de heller ikke bli vårt problem. Dersom endringene i forskriften påviselig er vikarierende argumenter for konkurransevridende tiltak, er dette svært graverende forhold som vi vil kunne være nødt til å gå videre med til andre instanser. F.eks med påklaging til andre autoriteter - gjerne på internasjonalt nivå.

Internasjonale skjær i sjøen

Forslaget til ny forskrift er ganske så i utakt med utenlandske myndigheters krav til yrkesdykking, og vi betviler at forskriften vil kunne pålegges andre dykkere fra EØS-området. Det vil sannsynligvis være uklokt å innføre et regelverk her i landet som ikke vil kunne stå sin prøve mot internasjonale krav til yrkesdykking, spesielt når man tidligere har anerkjent utenlandske sertifikater og sikkerhetskrav. Videre vil det være særdeles uklokt å innføre en forskrift man ikke har kapasitet til å håndheve - det vil fjerne respekten for regelverket. Skal man ha forbedret ulykkesstatistikk er man simpelthen nødt til å spille på lag med alle ulike deler av næringen og ta hensyn til de arbeidsmetoder som benyttes i hvert enkelt tilfelle. Samarbeide og forståelse for bl.a. SCUBA-dykkernes arbeidssituasjon er den eneste tilnærmingen som vil fungere.

Dersom man innfører særkrav som kun gjelder norske yrkesdykkere og samtidig ikke greier å stanse utenlandske undervannsfotografer med internasjonalt godkjent sertifisering, vil vi befinne oss i en situasjon der norske undervannsfotografer ikke kan utføre sitt arbeide i Norge fordi de blir utkonkurrert av utenlandsk arbeidskraft som lovlig kan fotografere under vann med SCUBA-utstyr. Denne problemstillingen eksisterer til en viss grad allerede - f.eks utfører britiske og amerikanske undervannsfotografer sitt arbeide over hele verden uten problemer så lenge de tilfredsstiller sitt eget lands krav til utdanning, utstyr og sikkerhetsprosedyrer. Det er liten grunn til tro at de straks vil etterutdanne sine egne folk og kjøpe eller leie inn overflateforsynt utstyr kun for å etterkomme nye, norske forskrifter.

Man kan forsøksvis prøve å statuere eksempler gjennom å sanksjonere norske aktører som er lette å ta og dermed vise at man sitter på makta. På den annen side kan vi tydelig forestille oss medieoppslagene man vil få dersom man kommer seilende med de lokale lensmannsbetjentene på slep i et forsøk på å hindre f.eks BBC Nature i å filme under vann i Norge, gjennom å fungere som et slags havets Barnevern...

Vår innstilling

Som undervannsfotografer kommer vi gjerne Arbeidstilsynet i møte med tanke på en forbedret utdanning. Det er liten tvil om at Klasse S er utilstrekkelig kvalifikasjon for de som har sin yrkesvirksomhet under vann på f.eks *anleggsområder, oppdrettsanlegg og i akkordbasert skjellsanking o.a. og at fotografer innen samme bør ha utvidet utdanning*. For å imøtekomme disse behov er vårt forslag er at det på sikt bør innføres utvidet utdanning á la HSE SCUBA som en erstatning for Klasse S.

Vi er imidlertid helt sikre på at overflateforsynt luft ikke er veien å gå for vår yrkesgruppe, dette vil innebære særdeles upraktiske hindre for gjennomføringen av våre arbeidsoppdrag. I praksis vil dette bety et rent yrkesforbud for norske undervannsfotografer - vi blir simpelthen satt på land.

Det er heller ingen empiri som tilsier at vårt fag som undervannsfotografer vil kunne utøves på noen sikrere måte da det ganske enkelt ikke finnes ulykker å vise til. En skadestatistikk som i praksis viser null tilfeller kan ikke forbedres gjennom nye og overdrevne sikkerhetstiltak. Disse muligens velmente sikkerhetstiltakene vil i tillegg medføre økt fare for undervannsfotografene, og må således avvises nettopp gjennom argumentet sikkerhet. Vi vil dermed ikke kunne komme Arbeidstilsynet i møte på forslaget om krav til overflateforsynt pustegass på alle dykk dypere enn 9 meter, og vil ikke under noen omstendighet kunne gå med på å benytte overflateforsynt som i eksemplene over der dette fører til hindringer og økt risiko for oss.

Tvert imot ser vi for oss en forskrift der det åpnes for færre restriksjoner på yrkesdykking med SCUBA for undervannsfotografer og andre som benytter samme type arbeidsmetoder. Dette vil vi komme tilbake til.

For NUVF - Norske Undervannsfotografer

Amund Lie
Filmfotograf

- Yrkesdykker Klasse 1
 - Yrkesdykker Klasse R
 - Yrkesdykker Klasse S
 - IANTD CCR Diver
 - CMAS**
 - PADI Dive Master
 - BSAC Sports diver siden 1982
- Tidligere deltidsinstruktør på NYD - Norsk Yrkesdykkerskole

Kontaktinfo:
Tlf. 90177070
E-post: mail@hydrophobic.no
Nettside: www.hydrophobic.no